

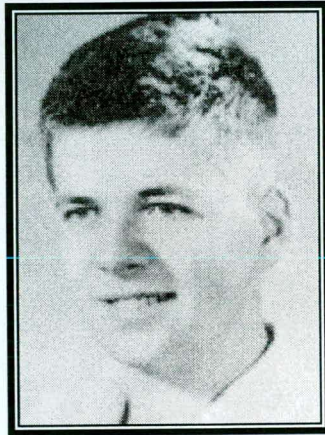


ארגון יד לבנים  
סניף ירושלים



עיריית  
ירושלים

## סגן אברהם (יהודה) אורבך ז"ל



בן חנה ואפרים- אלימלך  
נולד בירושלים

בתאריך ט"ו בחשוון תש"ו, 22/10/1945

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1963

שרת בחיל התותחנים

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך י"ח בטבת תשכ"ח, 19/1/1968

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 3 שורה: 11 קבר: 8

הותיר אחריו הורים, שני אחים ושלוש אחיות

בן 22 בנפלו

### קורות חיים

בן חנה ואפרים אלימלך. נולד ביום ט"ו במרחשון תש"ו (22.10.1945) בירושלים. גדל וחונך בבית מסורתי, הוא בית אביו, פרופסור באוניברסיטה העברית. את לימודיו היסודיים והתיכוניים סיים בבית הספר "מעלה" ולאחר מכן למד באוניברסיטה העברית בפקולטה למתמטיקה ולפיסיקה וקיבל את התואר B.Sc. בו בזמן למד בחוג לתלמוד. אברהם-יהודה השתייך להסתדרות הסטודנטים "יבנה" והיה חבר בתנועה ליהדות של תורה. היה חובב מוסיקה ואף התעניין באסטרונומיה. באוגוסט 1963 גויס לצה"ל והגיע לדרגת סגן. התנדב לשירות קבע ומפקדיו איפשרו לו להמשיך בלימודים לקראת התואר השני במתמטיקה. ביום י"ח בטבת תשכ"ח (19.1.1968) נפל בשעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. קצין התותחנים הראשי, במכתב תנחומיו למשפחה, כתב בין השאר כי מיד עם גמר הקורס (בבית הספר לתותחנות) הוצע לו למלא תפקיד של קצין מחקר עוזר. "בתפקידו זה השקיע את מירב מרצו וזמנו ומילא אותו בצורה מבריקה ממש. שום דבר לא היה קשה מדי לגביו. רוח ההתנדבות אשר פעמה בו לא נתנה לו מנוח עד אשר בנוסף לתפקידו הרגיל מילא עוד תפקידים בהדרכת יחידתו לקרב - יחידה איתה השתתף





ארגון יד לבנים  
סניף ירושלים



עיריית  
ירושלים

במלחמת ששת הימים והתגלה בה בנוסף להיותו איש מדע כאיש שדה ומפקד לדוגמא. הוא היה משוכנע שתרומתו אינה מספיקה עדיין והתנדב להמשיך בתפקידו בשירות קבע, דבר שעליו זכה במלוא הערכת הרמטכ"ל רגעים ספורים לפני נפלו על המשמרת". ב"נזכור", ספר שהוציאה האוניברסיטה העברית בירושלים והסתדרות הסטודנטים שבה, בעריכת יהודה האזרחי, הובאו תולדותיו.



# אתוך ג'וי' אש' - כרן ה'

אורבך אברהם י'הודה (במ' בן אפרים אלימלך וחנה. נולד ביום ט"ו במרחשון תש"ו (22.10.1945) בירושלים. סיים את לימודיו היסודיים והתיכוניים בבית הספר מעלה ולאחר מכן למד באוניברסיטה העברית בפקולטה למתמטיקה ולפיסיקה וקבל את התואר B.Sc. נפל בעת מילוי תפקידו ביום י"ח בטבת תשכ"ח (19.1.1968).

## מימי הכוננות

ב"ה, יום ג', י"ג באייר תשכ"ז

אבא, אמא היקרים,

שלומי ב"ה טוב מאוד. מכיוון שאין לי, כמוכן, שום אומדן לגבי המועד שאגיע בו הביתה, חזרתי לכתיבת מכתבים. אנו כולנו דרוכים ומצפים לבאות וחיים - כמו בהיותי ילד בתקופת סיני - ממדהורת חדשות אחת לשנייה.

עד הבוקר הייתי אופטימי לגבי הסיכויים לצאת מהעסק בשקט ובשלום, אולם אחר הודעתו של נאצר על סגירת המיצרים, אני חושב, שהסיכויים לכך מעטים. עד שיגיע המכתב אליכם, ייתכן, שדברים אלה יהיו כבר מיושנים, אך כדאי שישמרו בשביל ההיסטוריה.

בגלל העדדי הפסדתי כבר, ואפסיד בוודאי עוד שיעור תלמוד גם בימי ב' (ירושלמי) וגם בשבתות (בבא בתרא). כן הפסדתי את מסדר סיום הטירונות של יוסי (האם הוא התקיים?). נוסף על כך תסבול מהעדדי הטריגונומטריה של מאיר.

מחוסר זמן אני נאלץ להפסיק כאן ואתכם הסליחה על הסדר הפנימי והחיצוני הירוד של המכתב.

ד"ש לסבתא לילדים ולכל המשפחה.

ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום.

נ.ב. כתובתי היא...

ב"ה, עש"ק במדבר, תשכ"ז

אבא, אמא וסבתא היקרים,

אמנם כתבתי אליכם בגלויה רק אתמול, אך בינתיים הגיעו הנה מכתבכם מיום ה', ט"ו באייר והגלויה מיום ג', כ' באייר. הראשון נמצא בדרך שמונה ימים והשנייה יומיים בלבד - בתנאים הנוכחיים אין הדבר מפתיע ומן הסתם גם מכתביי אליכם אינם מגיעים בצורה סדורה.

המצב כאן נשאר בינתיים ללא שינוי רב. עלינו לשמור כאן על רמת כוונות גבוהה בתנאים לא יקלים ותוך המתנה

ממושכת. אנו נמצאים במצב זה "רק" שבועיים, אך שבועיים של בטלה יחסית והמתנה ללא תכלית קבועה מראש קשים הרבה יותר מחודשיים של אימונים מאומצים, ללא זמן פנוי. בגלל הכוונות הגבוהה, משמעת ההסוואה וההתחפרות הקפדנית וחוסר אפשרות לתנועות ניכרות - אפשרויות העסקת האנשים באימונים ובבידור מוגבלות, והבטלה הנובעת מכך, בצירוף החום הגדול (היום 41° בצל) מקשות על האנשים המנותקים מבתיים (בפרט אנשי המילואים). מלבד הפעילות הביטחונית המצומצמת, המלווה את הפעילות המדינית הנרחבת, ומלבד מעט האימונים, הניתנים לביצוע, תופסים מקום ניכר בחיינו: ההאזנה לרדיו, קריאת העיתונים ועלוני ההסברה המופצים כאן (רוב האנשים אינם קוראים חומר רציני יותר. לי יש כאן משנה, סדר "מועד" ו"אורח נטה ללון" של עגנון, וזה פותר לי את הבעיה), כתיבת מכתבים וקבלת דואר וחבילות ומשחקים שקטים (שחמט, שש-בש, מספרים, צוללות וכד'). ההנאה הגדולה ביותר היא מקלחת השדה, המתאפשרת כאן פעם או פעמיים בשבוע. נוסף על ניצול הזמן מוטל עלינו להקפיד על שמירת ההיגיינה והבריאות ועל פעילות ספורטיבית מינימלית.

על אף הכל החיילים, רובם ככולם, מוכנים לעמוד בקשיים, אם תושג חזרת ריבונותנו המלאה, ללא שפכות דמים ותוך הבטחת הרתעות מצרים מלגרום להשתנות המצב הנוכחי.

הסיכויים להשגת פתרון בדרך המדינית נראים בעיניי קטנים, וזאת, בעיקר, מפני שגאוותו של נאצר ורצונו העז להשתלט על כל העולם הערבי "מהאוקיינוס האטלנטי ועד המפרץ הפרסי" עשויים להעבירו על דעתו ולמונעו מלהיכנע לכל לחץ מדיני או כלכלי שיופעל עליו. בין אם נאצר יאלץ להיכנע ללחץ מדיני וינחל כישלון בתכניתו "להחזיר את המצב", כפי שהיה ב-1947 לאחר שהוחזר כפי שהיה ב-1956, ובין אם צה"ל ינחל לו בע"ה מפלה צבאית (---) ואנו חייבים לעשות זאת, כפי שאבותינו עמדו על יסודם כשמאחוריהם מצרים ולפניהם הים, אנו עומדים כשלפנינו מצרים ומאחורינו הים, ומפלה זו חייבת להיות גדולה, ככל האפשר, כדי למונע ממנו לנסות להעמידנו עוד פעם במצב חמור כזה, שאנו עומדים בו עתה (---)



אני חושב שבהרפתקה הנוכחית, שבאה אחרי הרפתקת תימן, יאבד נאצר את כס מנהיג העולם הערבי, ואולי אף את כס רודן מצרים. הישג זה יוכל להיזקף במידה רבה לצה"ל, שבעירנותו, בקור-רוחו, בגיוס המילואים המהיר ובפעולותיו השקולות יצליח לשבש את תכניתו של נאצר בעודן באיבן ולהעמידו במקומו הנכון, בעוד מועד.

בינתיים, החדשות מהמערכה המדינית די-מעורפלות ולא ברור לאן יובילו (היום שמענו על הרחבת הממשלה), אך, לצערי, אין אנו משוכנעים, שהפעולות המדיניות – הנחוצות מאוד כשלעצמן – מתבצעות תמיד במהירות הדרושה, כשצה"ל ממתין לסיומן המהיר – וזה חבל. עכ"פ חיילי צה"ל מעדיפים לחוג את חג מתן תורה או בבית או – אם המצב ידרוש זאת – למרגלות הר סיני ובסביבותיו ולא במצב המתנה.

ד"ש לכולם ושלוש על ישראל

ב"ה, יום ד', כ"ח באייר תשכ"ז שעה 15.00, אי-שם בסיני

אבא ואמא היקרים,

בא כאן איזה הליקופטר, שלוקח מכתבים לעורף. שלומי ב"ה טוב. ואנו עסוקים עד מאוד ועד כה ב"ה הכל הולך הרבה יותר טוב מהמצופה. אנו שומעים בדריכות את החדשות על ירושלים ואני משוכנע, שהאוכלוסייה האזרחית תעמוד במאורעות לא-פחות טוב מבת"ש. יש להניח, שבקרוב תשוחררו מנטל ההפגזה כתוצאה מפעולות צה"ל באזורכם.

חזקו ואמצו.

ד"ש לכולם ולהתראות

ב"ה, יום ה', כ"ט באייר תשכ"ז, 17.00

אבא, אמא וסבתא היקרים,

שוב יש לנו אפשרות לשלוח דואר באמצעות הליקופטר. אתמול אחה"צ ובערב זכינו לשמוע את הבשורות הטובות על שחרור ירושלים העתיקה, גוש עציון ושאר הגדה המערבית של הירדן. כיליד ירושלים, שלא זכה עד כה להיות אף פעם בכותל המערבי, ולגו מעיני דמעות שמחה לשמע הידיעות, ואי"ה אזכה לשוב במהרה הביתה לירושלים השלמה.

שלומי ב"ה טוב.

ד"ש לכולם וכל טוב

ב"ה, ח' בסיוון, עש"ק פר' בהעלותך תשכ"ז

אבא, אמא וסבתא היקרים,

הבוקר קיבלתי את גלוייתכם מפני שבוע (ר"ח סיוון). מאחר שתאריכה של הגלויה שקדמה לזו הוא כ' באייר, אני מניח שביניהן נכתב עוד מכתב שלא הגיע הנה. סדרי הדואר כאן כה משובשים, שאין פלא בדבר. שלומי ב"ה טוב מאוד וגם כל החיילים, שתחת פיקודי,

יצאו מהמלחמה בשלום, תודה לאל (פרט לקצת דיזנטריה שפקדה אותנו – אך בימי המלחמה היא לא זכתה לתשומת-לב וכתוצאה מכך נעלבה ועזבה אותנו).

בבוקר חג השבועות הועברנו למקום קיט נחמד מאוד על שפת מפרץ סואץ, והתנאים כאן הם כמו בבית הבראה. מזג-האוויר נהדר – בכל היום נושבת רוח צפונית-מערבית קרירה, המצננת את חום השמש. לרגלנו משתרעים מימי המפרץ התכולים וממול הרי מצרים. כל יום אנו רוחצים בים בו אין אף גל. על אף היותו ים פתוח (רוחבו כ-30 ק"מ ואורכו כ-300 ק"מ) הוא שקט כמו ים כנרת – ללא כל הפדזה. אנו מתגוררים כאן בוילות. רשת החשמל המקומית כבר מתוקנת וההבדל בין תנאי קיט רגילים ובין המצב הנוכחי מתבטא רק ב-3 דברים: האוכל – שהינו רק מנות קרב, המים המתוקים המצויים בצמצום (רשת המים המקומית מחוברת לצינור הבא ממצרים – וזה, כמובן, נותק). והחשוב מכל – הרכב האוכלוסייה הצבאי. כשהגענו הנה, מתוך המדבר והדיונות, הרגשנו את הטעם, שמרגישים הנוודים המגיעים אחר הליכה ממושכת לנווה-מדבר.

את תחילת חג השבועות בלינו בלב מדבר סיני, ותפילת-ערבית בליל-החג התפללנו בתנאים קשים. למחרת בבוקר, כשהגענו הנה, מצאנו פה בית-כנסת עם ספר-תורה של נחידה, הנמצאת פה זה כבר, והתפללנו תפילת-שחרית חגיגית בקהל רב. כך עבר עלינו החג באופן טוב מהמצופה בתנאים אלה מחוץ לבית.

שמחתי מאוד לשמוע בגלוייתכם, שלום לכולכם – ושקיבלתם ידיעות טובות מיוסי, ושבתנו יצא בשלום מן ההפגזה. משפחתנו זכתה להיות מיוצגת בכל שלוש החזיתות של מלחמה זו שנכפתה עלינו – יוסי בחזית הסורית, מאיר – בירדנית ואני – במצרית – ולהשתתף בשמירה על עצמאות המדינה וריבונותה, שהושגו במלחמות תש"ח ותשי"ז, בשחרור חלקי א"י, שנכבשו בתש"ח מידינו ובהגדלת ביטחון המדינה ומעמדה הבינלאומי, ובכך לשמור ולהרחיב את ההישגים שהושגו בהשתתפות הדור הקודם של משפחתנו (אבא, אמא ודוד אליעזר – בשורות ההגנה וצה"ל). מי יתן, ותביא מלחמת תשכ"ז להסדר שלום של קבע ושמירת עצמאות המדינה, ריבונותה והישגיה ולא יידרש, לא מאתנו ולא מהדורות הבאים אחרינו, להשתתף פעם נוספת במלחמות עקובות מדם, התובעות מחיר כה יקר, כפי ששילמנו בעדה עד כה. הדבר תלוי במידה רבה באנשי מנהיגותנו המדינית, שעליהם לנהל את המו"מ המדיני המייגע והקשה, הבא אחר ההצלחה הצבאית הגדולה לה זכו צה"ל והמנהיגות הצבאית והביטחונית. ונקווה, שיזכו הם ואנחנו, בעזרת ה' וחסדיו, להם זכינו במידה כה גדושה במלחמה עצמה, גם בשלב המדיני בו אנו זקוקים להם לא-פחות מבעת הקרב עצמו.

ד"ש וכל טוב לכולם להתראות בקרוב